

12 EYLÜL 1980'DE EGEMENLER KENDİLERİ İÇİN DOĞRU OLANI YAPTIRDILAR

Dünya siyasetinin tez anti tez anlayışı içinde iki kutuplu olarak yürütüldüğü Soğuk Savaş döneminde, milletler mücadelesi ideolojik, ekonomik, kültürel ve askeri cephelerde acımasızca sürdürülmüş, dünyanın özellikle gri bölgelerinde kanlı halk ayaklanmaları, askeri darbeler ve yerel savaşlar yaşanmıştır. Soğuk Savaş döneminin en sıcak cephe ülkesi olan Türkiye, nükleer dehşet dengesinin de en riskli ülkesiydi. Batı Blok'unun bir cephe ülkesi olarak Hür Dünya'nın komunist saldırılara karşı korunmasında hayati bir görev üslenen ülkemiz, doğal olarak her dozajda ideolojik mücadelenin bütün strateji ve taktiklerinin uygulandığı adeta bir "laboratuar ülke" konumunda idi.

NATO'nun bir üyesi olarak Sovyetler Birliği'ne karşı mevzilenen Türkiye elbette ki bir Yunanistan, bir Belçika, bir İtalya değildi. Türkiye milyonlarca soydaşı Sovyet esareti altında ini m inim inleyen ve kendisi de Sovyetler Birliği'nin ağır tehdidi altında sıkışan bir ülke iken, aynı zamanda Batı'yı asırlar boyunca sarsan Osmanlı Türk İmparatorluğu'nun güçlü bir mirasçısıydı. Şüphesiz ki, Sovyetler Birliği yıkıldığında Avrasya'nın en önemli ülkesi haline gelecekti. Avrupa'nın da Türkleri önce Avrupa'dan sonra Anadolu'dan Kafkasların doğusuna sürme projesi vardı. Adına şark politikası denen bu proje şartlar öyle gerektirdiğinden geçici bir süre için buzdolabına konmuştu.

Soğuk Savaş döneminin tehdit altındaki en uç cephe ülkesi olan Türkiye'de ideolojik mücadelenin tırmanışa geçmesiyle birlikte güç kazanan Türk Milliyetçiliği Hareketi siyasallaşarak kadrolaşmaya başladı. Kadrolar üniversitelerde ve değişik mesleki eğitim kurumlarında yetişiyordu. Şok edici ideolojik saldırılar bir çok vatan evladının titreyip kendine dönmesine sebep olurken , yıkılmak istenen son bağımsız Türk devletinin yani Türkiye Cumhuriyeti'nin fikri ve fiili alanda savunulması farz haline gelmeye başlamıştı.

Dünya çapında dev bir propaganda mekanizmasına sahip olan Komünist Hareket bütün eğitim kurumlarını, kültür sanat faaliyetlerini, medyayı kızıla boyamaya başlamıştı. Kozmopolit kültürün küçük kapitalist temsilcileri de çok sıkışınca hangi Avrupa ülkesine kaçacaklarının hesabını yapıyorlardı.

İşte böyle bir ortamda bir avuç Anadolu çocuğu Alparslan Türkeş'in önderliğinde Ülkücü Hareket'i hem fikir alanında hem fiil alanında Türk Milleti'nin umudu haline getirmeye başladı. Mete'den Alparslan'a, Fatih'ten Atatürk'e uzanan tarih çizgisine sahip çıkan bu gençlik, milyonlarca soydaşının esaretten kurtulmasını, bilim ve teknikte atılacak dev adımlarla "Çağlar üzerinden sıçranmasını" hedeflerken, "Kanımız aksa da zafer İslam'ın" diyerek Türk milliyetçiliğinin manevi boyutunu güçlendirmeye başlamıştı. Bu durum hem Batı'nın hem de Doğu'nun asla kabullenemeyeceği bir "sapma" idi. Önce Ülkücü Hareket'in kadrolaşma süreci komunist terör faaliyetleriyle sekteye uğratıldı, sonra da MHP'nin kitleleşme süreci 12 Eylül Darbesiyle ezilmeye çalışıldı.

Sonuçta komünizm kahroldu, Sovyetler Birliği dağıldı, Esir Türk illerinin çoğu özgürlüğüne kavuştu, milliyetçilik rüzgarı kasırgaya dönüştü, Batı, kadim Şark Politikası'nı buzdolabından çıkardı tekrar ısıtmaya başladı .Halen Lozan delinip Sevr hortlatılmaya çalışılıyor. Bir taraftan azgınlaşarak sınırlarımıza dayanan küresel ABD

emperyalizmi Avrasya ekseninde hegemonyasını kurmaya çalışıyor , diğer taraftan AB, işbirlikçi iktidar vasıtasıyla dayattığı teslimiyet yasalarıyla bizi kırk parçaya bölmeye uğraşıyor.

Bütün bunları gördükten sonra, 23 yıl geriye baktığımızda, zamanın egemen güçlerinin 12 Eylül darbesiyle Ülkücü Hareketi tırpanlamakla ,kendileri açısından en doğru olanı yaptıklarını söylemek, hiç de yanlış olmayacaktır.

Kazım ÜTÜK